

Sygn. akt IX Ga 198/13 (upr)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Kazubińska - Kręcisz

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. J. (1)

przeciwko (...) Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 22 marca 2012 r.

sygn. akt V GC 487/12 upr

oddala apelację.

Sygn. akt IX Ga upr 198/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 marca 2013 r. w sprawie V GC upr 487/12 Sąd Rejonowy w Radomiu oddalił powództwo A. J. (2) o zasądzenie od (...) Towarzystwa (...) w W. kwoty 3.345,60 zł z ustawowymi odsetkami od 7 lipca 2011 r. do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II wyroku).

Sąd Rejonowy ustalił, że strony nawiązały współpracę na podstawie umowy z dnia 18 marca 2010 r. Powódka świadczyła usługi w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych oraz obsługi kadrowo-płacowej. Pozwany zlecił też powódce sporządzenie sprawozdania za 2009 r., następnie dokumentu tego nie przyjął. Po zapewnieniu o dokonaniu jego korekty wypłacił powódce kwotę 4.500 zł według faktury proforma. Powódka nie wprowadziła zmian do sprawozdania, a pozwany w dniu 30 czerwca 2011 r. wypowiedział jej umowę ze skutkiem na dzień 31 lipca 2011 r. Fakturą z dnia 30 czerwca 2011 r. powódka obciążyła pozwanego kwotą 8.390,40 zł za czynności związane ze sporządzeniem sprawozdania za 2009 r. Na poczet tej należności zaliczyła wpłatę kwoty 4.500 zł.

Sąd na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie stwierdził, że roszczenie powódki nie wynika z umowy z dnia 18 marca 2010 r., ale z ustnej umowy, obejmującej jedynie zlecenie jej czynności związanych z opracowaniem sprawozdania z działalności pozwanego za 2009 r. Pozwany nie zaprzeczył zawarciu takiej umowy, podniósł jednak zarzut nienależytego jej wykonania oraz zawyżenia wysokości wynagrodzenia przez powódkę.

Sąd Rejonowy uznał, że powódka nie udowodniła, iż umówione wynagrodzenie za wykonaną przez nią usługę było równe wskazanemu w fakturze VAT Nr (...). Faktura ta nie została skwitowana przez stronę pozwaną, a z zeznań P. W. wynikało, iż należność z faktury proforma wyczerpywała roszczenia powódki w omawianym zakresie. W tych okolicznościach pozostałe zarzuty, w tym związane z brakiem należytej staranności w wykonaniu usługi, Sąd ocenił jako drugorzędne. Powódka nie udowodniła też, że w kontaktach stron obowiązywała określona taryfa cenowa. Nie zainicjowała dowodu z opinii biegłego, który mógłby ustalić wynagrodzenie adekwatne do wartości świadczonej pracy.

Powyższe orzeczenie zaskarżyła apelacją w całości powódka A. J. (2) , zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 735 § 1 i 2 kc poprzez lędne zastosowanie i przyjęcie, iż wskazane przez powódkę w fakturze VAT wynagrodzenie nie jest wynagrodzeniem odpowiadającym wykonanej pracy;

II. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy tj. art. 227 kpc, 232 kpc, art. 233 § 1 kpc przez brak rozważenia wszystkich okoliczności sprawy oraz całokształtu materiału dowodowego, w tym umowy z dnia 14 marca 2010 r., co spowodowało, iż w ocenie Sądu zaoficerowany materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, czy wynagrodzenie w kwocie wskazanej w fakturze VAT jest wynagrodzeniem odpowiadającym wykonanej pracy; pominięcie zeznań P. W. w tej części, w której wskazał na wysokość wynagrodzenia za dokonane księgowania poszczególnych miesięcy w kwocie po 650 zł za miesiąc; brak rozważenia, z jakich względów strona pozwana zapłaciła powódce kwotę 4.500 zł, mimo że jak ustalił Sąd strony umówiły się na kwotę 1.900 zł; brak wyjaśnienia za co strony ustaliły wynagrodzenie w kwocie 1.900 zł;

III. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 kc w zw. z art. 230 kpc , przez nieuwzględnienie tego, że strona pozwana nie zaprzeczyła okoliczności wskazanej w pozwie, iż za weryfikację dokumentów E. P. i wskazanie poprawek strony ustaliły wynagrodzenie w kwocie 1.900 zł;

IV. naruszenie przepisów procesowych, tj. art. 505⁶ § 2 kpc przez przyjęcie, iż mimo braku decyzji o rozpoznaniu sprawy w dalszym ciągu z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym strona powodowa miała możliwość skutecznego złożenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Podnosząc wskazane zarzuty powódka wносиła o zmianę wyroku i zasądzenie całej dochodzonej kwoty, a nadto zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja powódki jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy podziela (co do zasady, tj. z zastrzeżeniem o jakim mowa poniżej) ustalenia dokonane w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, ocenę przeprowadzonych dowodów i ocenę prawną, którą uznaje za rzeczową i adekwatną do właściwie przeprowadzonej subsumpcji. Wytknięta poniżej nieprawidłowość, którą zakwalifikować należy do błędu w zakresie ustaleń faktycznych, pozostaje bez wpływu na treść rozstrzygnięcia i w żadnej mierze nie świadczy o słuszności zarzutów stawianych w apelacji.

W tych okolicznościach zarzuty apelacji, dotyczące naruszenia przepisów procesowych, sprowadzają się w zasadzie do polemiki z dokonanymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji i forsowania własnego przekonania skarżącej co do istnienia przedmiotowego roszczenia. Dowód istnienia zobowiązania i jego treści obciążał właśnie powódkę, zgodnie z treścią art. 6 kc, co zasadnie podkreślił w sprawie Sąd Rejonowy. Jej bierna postawa dowodowa w zestawieniu z dowodami przeciwnika procesowego determinują wynik procesu zarówno w I, jak i w II instancji. Nie sposób podzielić stanowiska skarżącej, że Sąd nie rozważył całości materiału dowodowego. W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia odniósł się do wszystkich – osobowych i pozaosobowych dowodów. Z uwagi na zgłoszone roszczenie oraz przedstawione okoliczności faktyczne, czynności Sądu skoncentrowane były wokół ustalenia treści umowy łączącej

strony (art. 65 § 2 kc). Istotnym warunkiem tej umowy była wysokość wynagrodzenia powódki. To właśnie w oparciu o zeznania świadka P. W. Sąd ustalił, że wartość wynagrodzenia za wykonane dzieło wynosiła kwotę 4.500 zł. W tym zakresie Sąd pierwszej instancji w istocie popadł w sprzeczność, bowiem w kolejnej części uzasadnienia wskazał, że wobec braku ustaleń stron powódce przysługiwało wynagrodzenie ustalone w oparciu o przepis art. 735 § 1 kc. Stwierdzenie to należy zdyskwalifikować wobec treści dokonanych pierwotnie ustaleń stanu faktycznego. Treść umowy ustalana jest również konkludentnie, tj. przy dokonaniu analizy całokształtu zachowań stron. Waloru takiego nie sposób odmówić dobrowolnej zapłacie kwoty 4.500 zł przez pozwanego. Zapłata ta świadczy o tym, iż pozwany czuł się w obowiązku świadczenia, to z kolei musiało wpłynąć na treść ustaleń w sprawie. Kwotę tą na podstawie faktury proforma pozwana spółka zapłaciła przed wytoczeniem powództwa. Pozwany i zgłoszeni przez niego świadkowie zaprzeczyli natomiast, by wynagrodzenie to było wyższe, a powódce za wykonaną pracę należy się dopłata w równowartości dochodzonej pozwem kwoty. Powódka nie zaoferowała również żadnego dowodu na tą okoliczność.

W tych warunkach bezzasadne są pozostałe zarzuty apelacji, odnoszące się do zdyskwalifikowanego poglądu o konieczności ustalenia wynagrodzenia w oparciu o przepis art. 735 § 1 kc. Jedyne marginalnie wskazać należy, iż fakt, że sprawa została wszczęta i toczy się w ramach postępowania uproszczonego nie pozbawia strony, wbrew twierdzeniu powódki, prawa do zgłoszenia dowodu z opinii biegłego. Sąd pierwszej instancji dysponuje wówczas prawem, wyrażonym w art. 505⁷ kpc, do zmiany trybu postępowania.

Z tych względów na podstawie art. 385 kpc orzeczono, jak w wyroku.